

[Heinesen]

en økonomisk nødvendighed, og det vil vi derfor arbejde på at få gennemført. Vi ønsker at opnå resultater; vi vil arbejde på at beskytte de økonomisk svageste grupper i samfundet og på at sikre, at de byrder, der skal bæres, ikke ensidigt bliver væltet over på lønmodtagerne. Det er vort grundlag for en saglig og konstruktiv opposition.

Hvis regeringen er tilstrækkelig modtagelig for vore synspunkter, er socialdemokratiet fortsat parat til at påtage sig det medansvar, som følger med, når man vil have indflydelse. Vores betingelse er klar: den politik, der gennemføres, skal fastholde den samme sociale balance, som var indeholdt i den tidligere regerings forslag.

Den betingelse er desværre slet ikke opfyldt i regeringens forslag, der markerer en tydelig højredrejning i den økonomiske politik, som socialdemokratiet er klart imod. Regeringens forslag til indkomstpøolitik og nedskæringer rammer med stor ensidighed lønmodtagerne og socialt svage grupper. Socialdemokratiet har selv klart understreget nødvendigheden af en meget tilbageholdende indkomstudvikling som et led i en helt nødvendig forbedring af konkurrenceevnen. Vi lagde op til trepartsdrøftelser med parterne på arbejdsmarkedet herom for at finde en løsning for den næste overenskomstperiode. Vi erklærede os rede til at vise imødekommehed over for de ønsker, som parterne på arbejdsmarkedet måtte have til en samlet overenskomstløsning. Men regeringens fremgangsmåde er en ganske anden.

Regeringen griber ind i løbende overenskomster, som oven i købet er indgået af parterne selv. Begge arbejdsmarkedets parter har både før og efter regeringens oplæg advaret imod et sådant indgreb, og det samme har jo både de konservative og venstre indtil for nylig.

Herudover opfylder regeringen på forhånd ensidigt de krav, som den ene part på arbejdsmarkedet, nemlig arbejdsgiverne, har stillet til de kommende overenskomster, og det gør regeringen uden forudgående kontakt med lønmodtagerne, uden drøftelser med arbejdsmarkedets parter og dermed uden, at parterne selv får den mindste chance for selv at løse overenskomstsituationen på en for samfundet tilfredsstillende måde.

Ved at udstikke en ramme på 4 pct. om året for regulering af offentligt ansattes løn-

ninger samt dagpenge og efterløn bruger regeringen de offentligt ansatte og modtagere af dagpenge og efterløn som gidsler for en bestemt lønudvikling på det private arbejdsmarked, og herefter føjer regeringen spot til skade ved at proklamere, at parterne på det private arbejdsmarked frit – frit! – kan forhandle deres overenskomster. Denne påstand er jo mere end frimodig, den er grotesk.

En indkomstpøolitik, som man ikke som et minimum har opnået forståelse for gennem drøftelser med arbejdsmarkedets parter, kan meget vel ende i, at den slet ikke giver de resultater, som er hensigten med et indkomstpøolitik indgreb, fordi ansvarsfølelsen over for overenskomstløsningen svækkes.

Med hensyn til indholdet af regeringens indkomstpøolitik er der grund til at fremhæve, at afskaffelsen af dyrtidsregulering og takregulering i særlig grad rammer de lavtlønnede, og at regeringens indgreb ikke indeholder nogen form for beskyttelse af disse grupper.

Regeringens forslag om et avancestop i stedet for et prisstop i resten af indeværende overenskomstperiode er ikke nogen rimelig parallel til et lønstop, og regeringen afviser jo direkte en prislovgivning i den kommende overenskomstperiode, som svarer til det indkomstpøolitiske indgreb.

I øvrigt savner vi i regeringens oplæg langt de fleste af de forslag, som vi selv stillede til sikring af, at alle befolkningsgrupper bærer deres andel af byrderne. Regeringen afviser således vort forslag til en skattereform, som jo bl. a. indeholder en tillægsskat på de højeste indkomster og en begrænsning af retten til at fradrage renter af privat gæld, som er til forholdsvis størst fordel for de store indkomster. Regeringen gør sig tilsyneladende heller ingen overvejelser om, hvordan man kan sikre eller tilskynde til, at et øget overskud i virksomhederne bruges til investering, og endelig savner vi naturligvis helt et forslag om obligatorisk overskudsdeling, som kan give lønmodtagerne en andel af de værdier, som deres løntilbageholdenhed skaber. Regeringen tror formentlig, at den har et bud på det problem i form af forslaget om skattefradrag for beløb, der placeres i aktiesparefonde, men jeg kan sige, at det forslag er helt uden interesse for os.

Socialdemokratiet er også stærkt utilfreds med, at regeringen tilsyneladende har opgivet vores forslag om en egentlig garanti for